

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Пловдив, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330204998 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД, ЕИК: 204902199, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** Д.М., чрез адв. Г. С. **срещу** Наказателно постановление № 648555-F653779/19.07.2022 г., издадено от М.К.Л. – *** (***) - П., с което на основание чл. 179, ал. 1, пр. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е наложена **„имуществена санкция“** в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 3 от ЗДДС.

С жалбата не се оспорва обстоятелството, че отчетните регистри на дружеството за данъчен период месец март 2022 г. не са подадени в срок. Моли се наказателното постановление (НП) да бъде отменено, като се излагат доводи, че и санкция в минимален размер се явява несъразмерно тежка спрямо реалната обществена опасност на деянието и на дееца. В тази връзка поддържа се, че по-ниската степен на обществена опасност се обуславя от нулевия резултат на несвоевременно подадените регистри, кратката забава при изпълнение на задължението, липсата на вредоносен резултат, поправянето в дейността на жалбоподателя чрез срочното изпълнение на задължението през следващите отчетни периоди. Твърди се още, че деянието е резултат на случаен пропуск през първия отчетен период на задълженото лице. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят се представлява от адв. Г. С., която поддържа жалбата. Оспорва извода на административнонаказващия орган (АНО) за липса на смекчаващи отговорността обстоятелства. Взема становище да е незаконосъобразно

дружеството да бъде санкционирано два пъти за неподаването на справка-декларация и на отчетни регистри за един и същи данъчен период. Претендира разноски.

Въззиваемата страна се представлява от *** Я.А., която оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. Пледира жалбата да е неоснователна, а възраженията по нея недоказани. Относно възраженията за маоважност на случая взема становище преценката за тяхната основателност да е от компетентността на съда. Моли, ако наказателното постановление бъде потвърдено, да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД, спрямо което юридическо лице е наложена имуществената санкция, следователно от субект с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 16.08.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 30.08.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

Жалбоподателят „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД бил регистрирано по ЗДДС лице.

До 14.04.2022 г. жалбоподателят не подал в ТД на НАП – Пловдив справка-декларация и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС – дневник за покупките и дневник за продажбите, за данъчен период 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г.

На 11.05.2022 г. жалбоподателят „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД подал в ТД на НАП – Пловдив справката-декларация и отчетните регистри, които били с нулев резултат, за данъчния период 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г. Същите били приети с входящ номер 16005043008 от 11.05.2022 г.

Въз основа на така подадените от жалбоподателя документи за деклариране на данъка свидетелят Д. Н. Х. – ***, извършил проверка, при която установил, че „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД като регистрирано по ЗДДС лице не било подало отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС в ТД на НАП – Пловдив за данъчен период 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г. в законоустановения срок до 14.04.2022 г. включително.

На 12.05.2022 г. свид. Х. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № F653779 срещу „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД в присъствието на свидетел и на пълномощник на дружеството, на когото бил връчен препис от акта срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

От показанията на свид. Д. Н. Х. се установява, че при съставянето на АУАН той не е разяснил на пълномощника на жалбоподателя, че има право да впише обяснения или да направи възражения. Установява се и конкретната причина за това бездействие на свидетеля като актосъставител, като същият заявява, че „изобщо не го интересувало дали някой има или няма възражения“. Това твърдение на свидетеля се възприема с доверие, тъй като и графата в АУАН, предназначена за вписване на обяснения или възражения, е оставена празна, като липсва и някое от срещаните в практиката изявления на лицето, когато не желае да упражни това си право като например изписване на думата „Не“ или маркиране с черта или друг знак. От показанията на свид. Х. се установява и авторството на съставения АУАН. Други значими за делото обстоятелства не се изясняват от показанията на този свидетел. В тази връзка съдът не дава вяра на показанията в частта им, в която се твърди, че актът е съставен за неподаването в срок на справка-декларация, тъй като такова деяние не е предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

От уведомление с входящ номер на данните ДДС.1600-5043008 от 11.05.2022 г. (лист 12 от делото) се изяснява, че жалбоподателят „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД е подал пред ТД на НАП – Пловдив справка-декларация, дневник за покупките и дневник за продажбите за данъчен период март 2022 г. на дата 11.05.2022 г. Изяснява се и че за отчетния период е деклариран нулев резултат.

От Наказателно постановление № 648557-F653774/19.07.2022 г. от директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП – Пловдив (лист 16-17 от делото) се установява, че срещу жалбоподателя „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД има издадено и друго наказателно постановление, с което му е наложена имуществена санкция за неподаване в срок на справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС за данъчен период 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г.

От справка от информационната система на НАП за подадени справки-декларации и отчетни регистри от жалбоподателя „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД, приложена по преписката, се изяснява, че отчетният период март 2022 г. е първият за лицето, както и че задължението за следващия данъчен период е изпълнено в срок на 04.05.2022 г.

От Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП се установява, че процесните АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

Съдът служебно дължи проверка за законосъобразност на производството, в което се реализира административнонаказателната отговорност на деца. В тази връзка настоящият състав намира, че установените от разпита на актосъставителя обстоятелства по съставянето на АУАН не отговарят на дължимия стандарт за това процесуално действие. В показанията си свид. Х. заявява: *„При съставянето на акта не съм питал дали имат възражения. Мен изобщо не ме интересува дали някой има или няма никакви възражения.“*. Встрани от чисто моралните аспекти на подобно недобросъвестно процедиране при изпълнение на служебните задължения на органите по приходите, което принизява доверието и авторитета на наказващата администрация, а оттам и на държавността като цяло, то проявеният от свидетеля цинизъм към охраняването на правото за пълноправно и равнопоставено участие в процеса на жалбоподателя има и свои конкретни правни измерения. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 8 от ЗАНН актът за установяване на административно нарушение трябва да съдържа обясненията или възраженията на нарушителя, ако е направил такива. При изначалното неразясняване на съществуващото процесуално право в полза на лицето, срещу което се съставя АУАН, то ясно е, че последното не ще направи нито възражения, нито обяснения. Обяснението на свид. Х., че не е разяснил на пълномощника на жалбоподателя за съществуващото му процесуално право, което е елемент и от общото му право на защита, защото него „не го интересувало“ дали дружеството желае да обясни или възрази нещо по случая, не представлява извинителна причина да се поставят ограничения пред упражняването на правото на защита. Проявеното пренебрежително отношение към възможността на жалбоподателя да участва в процеса не следва да бъде толерирана. Дори наказващата администрация да възприема възможността на жалбоподателя да участва и да се защитава в процеса единствено като формалност, без да има нужда да се създават реални условия за упражняването на тези права, то следва да се има предвид, че процесуалните норми са винаги императивни, поради което спазването им е задължително. Вярно е, че съдебното производство, което има характер на въззивно, позволява, макар едва на този етап и една инстанция по-късно, жалбоподателят да изчерпи възраженията и обясненията си. Това обаче не може да се превръща в универсална извинителна причина за наказващата администрация да не предприема дължимото, за да осигури **основни, базисни, минимални дължими стандарти** за законосъобразното осъществяване на административнонаказателната си дейност. Още повече, че в случая бездействието на актосъставителя не може да се окачестви като неволно или по-друга извинителна причина, а представлява умишлено, целенасочено поведение по ограничаване на участието на жалбоподателя на този етап в процеса. Подбудите за това поведение са демонстрираните от актосъставителя безразличие и апатичност към дължимите стандарти при

изпълнение на службата си. Съдът приема, че подобно поведение е крайно укоримо предвид заявената позиция от актосъставителя, че се касае за умишлено действие, предизвикано от неговата незаинтересованост. То не следва по никакъв начин да бъде толерирано, а още по-малко насърчавано под претекст, че жалбоподателят би могъл на някакъв по-късен етап от процеса да упражни правата си, от които съзнателно е бил лишен. Наказващата администрация следва за в бъдеще да преодолее тези пропуски в дейността си. По тези съображения съдът приема, че наказателното постановление е издадено при допуснато процесуално нарушение.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя „Глобълсървис Импорт Експорт“ ЕООД е ангажирана за нарушение по чл.125, ал. 5 вр. с ал. 3 от ЗДДС. С посочените разпоредби се задължават регистрираните по ЗДДС лица да подават отчетните регистри по чл. 124, ал. 1 от ЗДДС – дневник за покупките и дневник за продажбите, заедно със справка-декларацията за съответния данъчен период до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. За дружеството жалбоподател не е спорно по делото, че е регистрирано по ЗДДС лице към датата на деянието. Срокът за изпълнение на задължението за подаване на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС е нормативен определен и съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС е до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период. По силата на чл. 87, ал. 2 от ЗДДС данъчният период съвпада с календарния месец и следователно за данъчен период 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г. срокът за подаване на справка-декларацията по ЗДДС, дневник за покупките и дневник за продажбите е до 14.04.2022 г., който е присъствен ден. Доказва се и че жалбоподателят е изпълнил задължението си на дата 11.05.2022 г., когато е подал *едновременно* справка-декларацията по ЗДДС и отчетните регистри, които са с нулев резултат. Установява се, че същите са приети с входящ № 16005043008, за което е генерирано уведомлението на лист 12 от делото.

Служебно известно на съда е наличието на противоречива съдебна практика по спорния въпрос, на който акцентира и процесуалният представител на жалбоподателя в хода на съдебните прения относно възможността наказващият орган да налага две отделни санкции за неподдаването или неподдаването в срок на справка-декларацията и на отчетните регистри към нея. Касационната инстанция следи и гарантира точното и еднакво прилагане на закона. Настоящият състав намира, че обжалваното наказателно постановление трябва да бъде отменено, като основание за това е освен констатираното по делото процесуално нарушение при съставянето на АУАН, то също и неправилното приложение на материалния закон. Основателни са и доводите, че деянието разкрива и белезите на маловажен случай с оглед конкретните си характеристики и наличните смекчаващи отговорността обстоятелства.

Все в тази връзка дори и съдебните състави, които приемат, че издаването на две отделни наказателни постановления, с които на лицето се

налагат самостоятелни санкции веднъж за неподдаването в срок на справка-декларация и втори път за неподдаването в срок на отчетните регистри за същия данъчен период, не е в нарушение на процесуалния закон, то поддържат, че при влизане в сила на първото по време наказателно постановление то се явява пречка за потвърждаване на второто на НП, предмет на контрол във второто производство, поради нарушаване на забраната по чл. 17 от ЗАНН. В тази връзка настоящият състав намира, че разпоредбата на чл. 17 от ЗАНН следва да бъде тълкувана в съответствие с действителния характер на принципа *ne bis in idem*, който е подробно изяснен в Тълкувателно решение № 3 от 2015 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС. В тази връзка нарушение на принципа ще има всякога, когато първото по време производство е приключило с влязъл в сила акт, **без значение дали с него наказателното постановление е потвърдено или отменено**. Ограничителното тълкуване, че нарушение на принципа ще е налице единствено, ако НП е потвърдено в първото по време производство, е в пряко нарушаване на забраната, вплътена в този принцип. Съгласно частта „общо положение“ в тълкувателното решение:

„Правилото *ne bis in idem* забранява окончателно осъденото **или оправдано** лице не само да бъде наказвано повторно за същото деяние, но и да бъде съдено и да подлежи на риск от наказателно преследване въобще. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 съчетава три отделни гаранции: след приключване на наказателната процедура с влязъл в сила акт никой не може да бъде застрашен от наказателно преследване, съден или наказан за същото нарушение. Дублирането на наказателни процедури по смисъла на ЕСПЧ (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт ... Следователно, първото производство се счита за приключило, когато с влязъл в законна сила акт, окончателен по смисъла на Конвенцията, е разрешен правен спор относно конкретно деяние (административно нарушение или престъпление). За този извод са **без значение** видът на акта (*наказателно постановление*, съдебно решение, присъда, разпореждане или определение за прекратяване на наказателно производство), **характерът на акта** (осъдителен, **оправдателен**, за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК и др).“.

В тази връзка не може да се сподели извод, че единствено потвърждаването на наказателното постановление в първото по време производство представлява нарушение на принципа *ne bis in idem*. Същността на този принцип е не само забрана за двойно наказване, но и за наказателно **преследване** (по смисъла на ЕКПЧ, а не на националното право) след като въпросът за същите факти е вече разрешен с влязъл в сила акт. Дори и оправдаването на дееца, тоест отмяна на наказателното постановление представлява разрешаване на правния спор по същество, което препятства възможността за преследване на лицето за същите факти в ново производство. Противно би означавало, че при отмяна на НП наказващата

администрация да може да издава още и още наказателни постановления срещу същия деец и за същото му деяние, докато някое от тях не бъде потвърдено. Подобно становище обезсмисля силата на пресъдено нещо, която се формира със съдебното произнасяне и влизането в сила на съдебния акт и като цяло създава несигурност в регулираните обществени отношения. Тъй като настоящото производство се явява второ по време, то наказателното постановление следва да бъде отменено на самостоятелно основание поради нарушение на правилото по чл. 17 от ЗАНН, което следва да се тълкува корективно съгласно принципните начала на забраната за повторно наказване и **преследване** за едно и също деяние.

Правилата на чл. 125 от ЗДДС регламентират задължение за деклариране на данъка до 14-о число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Това задължение се изпълнява чрез подаването на справка-декларация, към която задължително се прилагат и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС, въз основа на които е съставена декларацията, а в приложимите случаи заедно и с VIES-декларация по чл. 125, ал. 2 от ЗДДС. Задължението е за съевременно деклариране на релевантни за данъчното облагане данни от дейността на задълженото лице, като в закона по императивен начин са уредени формата на деклариране и способът за изпълнение – подаване **заедно** по електронен път на декларацията и на отчетните регистри (чл. 125, ал. 7 от ЗДДС). Така определеното задължение не търпи частично изпълнение. В този смисъл са и показанията на свидетеля, който изяснява, че системата не може да приема подадена само справка-декларация, но без отчетни регистри или обратното – подаване само на регистрите, но без справка-декларацията. Това ясно демонстрира, че задължението е за подаването в цялост на **комплект от документи**. Пропускът на задълженото лице да изпълни в срок се квалифицира от правна страна като едно нарушение, тъй като е налице и едно изпълнително деяние под формата на бездействие. Не са налице две отделни бездействия, тъй като подаването на справка-декларацията и отчетните регистри се извършва наведнъж, едновременно и не е възможно частично изпълнение. В този смисъл са *Решение № 1855 от 15.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1419/2021 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 1918 от 21.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1643/2021 г. на Административен съд – Пловдив.*

Съгласно чл. 125, ал. 1 от ЗДДС: „За всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал. 1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124“, а според правилото на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС: „**Заедно** със справка-декларацията по ал. 1 регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл. 124 за съответния данъчен период“.

Нарушението по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС е на просто извършване като съставомерната форма на изпълнителното му деяние представлява бездействие да се изпълни задължението за подаване в срок на посочените в правната норма данъчни документи.

По аргумент от мотивите на Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Върховен административен съд, Тълкувателно решение № 6 от 22.06.2017 г. по тълк. д. № 6/2016 г. на Върховен административен съд и Тълкувателно решение № 14 от 21.12.2021 г. по тълк. д. № 3/2021 г. на Върховен административен съд преценката дали деецът е извършил едно или няколко самостоятелни административни нарушения по смисъла на чл. 18 от ЗАНН се прави въз основа на следните обстоятелства:

- дали деецът е извършил **едно или няколко** самостоятелни действия и/или бездействия като проявна форма на изпълнителното деяние;
- дали установените противоправни действия/бездействия са относими към неизпълнение на самостоятелни правни задължения, имащи отделен и обособен характер и предмет.

В процесния случай задълженията за подаване на справка-декларация и отчетени регистри за един и същи данъчен период нямат самостоятелен и обособен характер, доколкото са функционално предназначени към постигане на **една и съща цел** – надлежно отчитане пред приходната администрация на данните, необходими за формирането на данъчния резултат за съответния данъчен период.

Задължението за подаване на справка-декларация и на отчетните регистри към нея съгласно нарочната законодателна воля /чл. 125, ал. 3 от ЗДДС/ се изпълнява наведнъж, едновременно и по един и същи начин – по електронен път при условията и реда на ДОПК.

При така изяснените принципни положения относно правния характер на задължението по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС и начина му на изпълнение съдът приема, че изпълнението на задължението за подаване на справка-декларация и на отчетни регистри се осъществява чрез едно действие, респективно неизпълнението на това задължение представлява *единно деяние* под формата на **едно противоправно бездействие**. Следователно неподаването както на справка-декларацията, така и на отчетните регистри или неподаването им в срок се осъществява чрез единно поведение и представлява едно бездействие, в нарушение на една материалноправна норма – чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, като води до един и същи противоправен резултат по недеклариране на данък по реда и в срока, установен от закона.

Нарушението може да бъде в две алтернативни форми на изпълнителното деяние – недеклариране на данъка въобще или декларирането му извън законоустановения срок, но и в двата случая се върши едно единно нарушение, за което следва на основание чл. 18 от ЗАНН да се наложи една санкция. В процесната хипотеза е налице деклариране на данъка извън установения срок, което следва да се приеме и за по-малко укоримата форма на изпълнителното деяние. Наказващият орган незаконосъобразно е мултиплицирал отговорността на жалбоподателя, като за едно бездействие е наложил две отделни имуществени санкции – една за неподаването в срок на справка-декларация и още една за неподаването в срок отчетните регистри.

Броят на нарушенията не зависи от броя на неподадените в срок документи, а от това колко съставомерни деяния са извършени. В този смисъл са: *Решение № 1283 от 23.06.2021 г. по к.а.н.д. № 465/2021 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2123 от 11.11.2021 г. по к.а.н.д. № 2112/2021 г. на Административен съд – Пловдив.*

Тъй като комплектът от документи – справка-декларация и отчетни регистри, се подават наведнъж, то не може да се приеме, че е налице и *ново решение* за неподдаването и на отчетните регистри спрямо неподдаването на справка-декларацията. След като бездействието не почива на взети отделни решения, а само на едно такова, това означава, че липсва и второ деяние, за което да се налага нова имуществена санкция. Налице е едно бездействие, в изпълнение на едно решение, поради което има осъществено и едно съставомерно деяние.

От материалите по делото се установява, че спрямо дружеството жалбоподател има издадено и Наказателно постановление № 648557-F653774/19.07.2022 г. от директора на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП – Пловдив, заверен препис от което е приложен на лист 16 и 17 от делото. С него жалбоподателят е санкциониран за неподдаването в срок на справка-декларация по ЗДДС за същия данъчен период – м. март 2022 г., за който се води и настоящият процес. При тези факти основание за отмяна на наказателното постановление се явява нарушаването на правилото по чл. 18 от ЗАНН. Това е така, защото незаконосъобразно отговорността на жалбоподателя е мултиплицирана като за едно деяние, представляващо едно нарушение, са наложени няколко отделни санкции за всеки непредставен в срок от жалбоподателя документ. В съдебната практика на касационната инстанция е изяснено, че при подобен механизъм на извършване на нарушението **всяко** от наказателните постановления е съществено опорочено и подлежи на отмяна на **самостоятелно** основание поради неправилното приложение на процесуалния закон. Относима съдебна практика са: *Решение № 1848 от 14.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1627/2021 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 672 от 09.04.2020 г. по к.а.н.д. № 3994/2019 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 958 от 30.04.2018 г. по к.а.н.д. № 711/2018 г. на Административен съд – Пловдив, Решение № 892 от 23.04.2018 г. по к.а.н.д. № 385/2018 г. на Административен съд – Пловдив.* В цитираните решения е прието, че на отмяна подлежи всяко от опорочените наказателни постановления. Касае се за казуси от дейността на друга администрация, но изводите по приложението на процесуалния закон са съответно приложими и към процесния казус. Налице е напълно *идентичен механизъм* по извършване на нарушението и впоследствие допуснатият порок при издаването на наказателните постановления – задължения за санкционирания за представяне в срок на определен набор от документи (повече от един на брой); непредставяне на документите в срок и наказване с отделно НП за всеки от документите, които е трябвало да бъдат подадени заедно, но това не е направено и така с едно бездействие е извършено едно

нарушение. Настоящият състав изцяло споделя изводите, формирани в цитираните съдебни решения на касационната инстанция, относно допуснатото съществено процесуално нарушение. Така мотивиран, приема и че процесното наказателно постановление подлежи на отмяна.

По делото е налице и друго **самостоятелно основание** за отмяна на наказателното постановление. Предвид установените по делото факти деянието на жалбоподателя разкрива сравнително ниска степен на обществена опасност, по-ниска спрямо обикновените случаи на нарушения от този вид. Деянието представлява маловажен случай на административно нарушение, поради което не е следвало да бъде налагана имуществена санкция. Този си извод съдът прави въз основа на многобройните смекчаващи отговорността обстоятелства, чиято количествена характеристика определя занижената в случая степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца. За смекчаващи отговорността настоящият съдебен състав приема следните обстоятелства:

- отстраняването на нарушението в разумен и кратък срок. По делото се доказва, че отчетните регистри заедно със справка-декларацията за данъчен период март 2022 г. са подадени на 11.05.2022 г., като крайният срок е бил до 14.04.2022 г. Забавата не е съществена, по-кратка е от един месец, а преценено съвкупно с обстоятелствата, че се касае за първи данъчен период на лицето и за регистри с нулев резултат, то обществената опасност на деяние с такива характеристики е значително по-ниска спрямо обикновените хипотези на този вид нарушения;

- макар нарушението по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС да е формално, което означава, че съставът му не изисква доказването на конкретен вредоносен резултат, то несъмнено наличието или липсата на несъставомерни вредни последици също следва да бъде съобразявано при преценката за реалната степен на обществена опасност на деянието. В процесния случай не се доказват **никакви** вредни последици. Това е така, защото неподадените в срок справка-декларация и отчетни регистри са с **нулев резултат**. Дружеството не е извършвало никаква дейност през отчетния период и следователно нито са накърнени интересите на фиска чрез невнасяне на дължимо ДДС, нито е нарушена отчетността на търговския оборот, доколкото такъв за наказания субект обективно е липсвал. Наличието на нулев резултат, макар и да не изключва задължението за подаване на справка-декларацията и на отчетните регистри, категорично сочи на по-ниска степен на обществена опасност на конкретното деяние спрямо типичните хипотези на такъв вид нарушения;

- освен по-ниска степен на обществена опасност на деянието съдът намира, че такава занижена опасност следва да бъде призната и на самия деец. Процесното деяние се явява първо негово нарушение на данъчното законодателство, което е изрично отбелязано в наказателното постановление и показва, че жалбоподателят е принципно изправен в дейността си;

- извършването на нарушението съдът намира, че се дължи на проявена

небрежност от страна на представляващия дружеството, като процесният данъчен период март 2022 г., за който справка-декларацията и отчетните регистри са подадени със забава, представлява всъщност и **първия** отчетен период за лицето след регистрацията му по ЗДДС от 07.03.2022 г. Незнанието на представляващия, макар и да не е извинително, се явява причината за допуснатата забава при изпълнението на задължението;

- по делото не се доказват предходни нарушения на жалбоподателя, което обяснимо предвид обстоятелството, че процесното деяние касае първия данъчен период, за който дружеството е следвало да подава справка-декларация и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС. Не се доказват и последващи нарушения, включително след служебно извършена справка липсват и други образувани съдебни производства освен досежно неподдаването в срок на справка-декларацията за същия отчетен период. Евентуални по-късни по време нарушения при всяко положение не биха могли да отегчават положението на жалбоподателя, доколкото биха били извършени след процесното деяние, но липсата им от друга страна ясно демонстрира поправянето в дейността на дружеството и изцяло инцидентния характер на интересуващото делото деяние. Имуществената санкция подобно на административните наказания не представлява безцелна държавна принуда, а се прилага, за да мотивира задълженото лице към спазване на установения правен ред. Поведението на жалбоподателя в продължителен период след довършване на деянието доказва неговото поправяне и преодоляването в дейността му на инцидентната забава при изпълнението на задължението за деклариране на данъка. По тези съображения съдът приема, че преследваните предупредително и превъзпитателно въздействие са вече постигнати със самия факт на налагане на санкцията, поради което за постигане на целите на административното наказване не се налага реалното изпълнение на наказанието. Жалбоподателят чрез волеобразуващите си органи е наясно за възможните неблагоприятни последици в случай на отклонение от дължимото поведение, което видно се оказва достатъчно ефикасен стимул, за да изпълнява задълженията си за деклариране на ДДС;

- неподадените отчетни регистри са за първия данъчен период след регистрирането на дружеството по ЗДДС. Това означава, че не се касае за хипотеза, при която след като многократно е изпълнявал такъв вид задължение, жалбоподателят е проявил дезинтересованост, липса на нужната активност и невнимание за изпълнението на едно *съзнавано* задължение. В случая пропускът се дължи на липса на опит от търговеца и недостатъчно познаване на данъчното законодателство, което определя допуснатото нарушение като резултат от проявена небрежност от страна на физическото лице, представляващо дружеството, което е значително по-леко укоримо поведение спрямо хипотезите на съзнавано неизпълнение.

- нарушението е доброволно отстранено и преди съставянето на АУАН, който е от 12.05.2022 г.;

- липсва опит за данъчна измама или стремеж към избягване на данъчно

облагане от страна на задълженото лице. Не е направен и опит за укриване на облагаеми доставки или събития, свързани с тях. Както беше изяснено, всъщност забавата пред срочното изпълнение на задължението по чл. 125, ал.5 от ЗДДС се дължи на несъзнателен пропуск от страна на управляващия дружеството, но нарушението е доброволно отстранено, с което жалбоподателят е демонстрирал желание за поправка и да приведе дейността си в съответствие с нормативно дължимото, както и готовност да съдейства на приходната администрация.

По тези съображения съдът намира жалбата за основателна, а наказателното постановление за незаконосъобразно, поради което то трябва да бъде отменено.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния съд страните имат право на разноски в процеса. С оглед изхода на делото и основателността на жалбата такива се дължат единствено на жалбоподателя. Последният е направил искане за овъзмездяване на сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева. Доказано е извършването на разноски от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като в договора за правна защита и съдействие, приложен на лист 11 от делото, надлежно е удостоверено, че адвокатското възнаграждение е заплатено изцяло в брой.

По делото е направено възражение по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Това е така, тъй като възнаграждението е уговорено в най-ниския размер съгласно чл. 18, ал. 2 вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към която препраща разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Поради това възнаграждението не подлежи на намаляване под този най-нисък предел, а претенцията на жалбоподателя следва да бъде уважена изцяло.

Правната уредба на присъждането на разноски по ЗАНН препраща към разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно т. 6 от ДР на АПК „поемане на разноски от административен орган“ означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, в структурата на което е част административнонаказващият орган, а това е Националната агенция за приходите като разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал. 2 вр. с чл. 19 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 648555-F653779/19.07.2022 г., издадено от М.К.Л. – ***, с което на „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК: 204902199, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** Д.М. на основание чл. 179, ал. 1, предл. 4 от ЗДДС е наложена **„имуществена санкция“** в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 3 от ЗДДС.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, БУЛСТАТ: 131063188 да **заплати** на „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК: 204902199, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** Д.М. сумата от **400 (четиристотин) лева**, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____